

MAHOMA I LA REVELACIÓ DE L'ALCORÀ

El profeta Muhammad que en català s'acostuma a anomenar Mahoma (570-632), va néixer a La Meca, i era membre de la tribu dels Queraxites. Un dels clans d'aquesta tribu, els Omèides, era responsable de la seguretat de les caravanes, mentre un altre, els Haxemites, controlava el poder religiós i els santuari de la Kaba. Orfe de pare, va ser educat pel seu oncle Abú Talib, cap del clan haxemita. Amb vint-i-cinc anys es va casar amb una rica vídua de quaranta anys, Kaddija, que organitzava caravanes cap a Síria. La paraula Mahoma significa en àrab «el digne d'elogi», o «el ple d'elogi», i quan un musulmà parla del seu profeta afegeix sempre la fórmula: «la pau sigui amb ell».

Cap a l'edat de trenta anys, Mahoma va començar a meditar en una cova a la muntanya de Hira, prop de La Meca. En aquell moment, Mahoma es troba en una seriosa crisi personal: casat amb una dona molt més gran i mancat de descendència masculina, no tenia cap influència social. De fet, els membres del seu propi clan el tenien per un individu estrafolari. Però als quaranta anys, en un d'aquests retirs se li aparegué un àngel que li digué '*iqra!*' [«llegeix!»]. Mahoma li respongué que no sabia llegir, però l'àngel Gabriel insistí per tres cops i li mostrà la paraula divina, marcant-lo com «el missatger de Déu». La revelació durà vint-i-tres anys, en períodes diferents. Els musulmans insisteixen molt que Mahoma no va escriure l'Alcorà (paraula que en àrab significa És matèria de fe que Mahoma es limità a copiar i a trametre la paraula divina, sense alterar-la. Mahoma per als musulmans és un profeta: per tant, no 'inventa' cap missatge sinó que el tramet. Per això estrictament parlant, l'Alcorà només es pot llegir en àrab, la llengua de la revelació divina. La paraula «Alcorà» en àrab significa «recitació», 'lectura' o, més estrictament, 'lectura en veu alta', perquè és un llibre destinat a ser llegit en públic segons regles nascudes d'una llarga tradició.

Mahoma va trametre al seu entorn la doctrina rebuda, en forma de monoteisme estricte, i poca gent l'acceptà. De fet, al cap de tres anys de la revelació només havia aconseguit quaranta fidels. El clan dels Queraxites volgué eliminar-lo. Un dels seus oncles, que l'Alcorà maleeix, el va expulsar de La Meca; fins i tot es van oferir cent camells a qui l'agafés, i per això va l'any 622 va haver de fugir a l'oasi de Iatrib que passà a anomenar-se «Medinat er Rasul», ['la ciutat del missatger (diví)] o simplement 'Medina' ['la ciutat']. Aquest fet és el que determina l'any zero del calendari musulmà.

Al llarg dels deu anys d'exili, el Profeta va completar la seva revelació i va posar les bases de l'organització jurídica, social i religiosa. Les tribus de Medina el sostingueren en una llarga guerra de vuit anys que va acabar amb la conquesta i conversió de La Meca. Al voltant de l'any 630, els ídols de La Meca foren destruïts i el santuari de la Kaba fou consagrat com a «casa de Déu».

Mahoma va tornar a La Meca l'any de la seva mort (632), en l'anomenat «Any de l'adéu», en un pelegrinatge que esdevindrà un dels Cinc Pilars de l'Islam. Els pelegrins repeteixen els gestos d'aquest pelegrinatge de forma ritual (fan les ablucions de purificació, es cobreixen amb una túnica blanca sense costures, que simbolitza la igualtat dels musulmans davant Déu, donen set voltes a la Kaba, etc) tal com Mahoma ho feu.

Segons la tradició Mahoma, però, no va morir sinó que ascendí al cel des de la mesquita d'Alaqa a Jerusalem. No va deixar successor (en àrab: *califa*), tot i que fou designat com a tal el seu company Abú Bakr que inicià la conquesta militar a tota la península aràbiga.